

свиква събрание отъ свои съграждани и отъ бѣжанци по другитѣ мѣста, за да ги посвети въ своя планъ за едно възможно възвръщане въ родината. „Обяснихъ имъ, пише той, че времето е подходно сега да се изпратятъ пратеници въ Цариградъ при самия Султанъ, които да му поискатъ особени привилегии за ония области, чиито жители българи сж се изселили, като го и увѣрятъ, че, ако бждатъ дадени такива привилегии, то не само сега изселенитѣ, но и ония преди години, въ разни времена, дошлитѣ въ Влашко и Молдова ще се завърнатъ съ радостъ въ прадѣднитѣ си огнища“. Селимински се основавалъ за това си предложение на Одринския миренъ договоръ, споредъ който преселенцитѣ не се считали вече поданици на Султана, и следователно като съвсемъ независими могли да сключватъ договори съ турското правителство. Познавайки разположението на Цариградъ за нѣкои значителни отстѣпки къмъ бившата рая, той гонѣлъ целта да издействува най-благоприятни условия за сънародницитѣ си. При това, въ случай на нарушение на сключения договоръ отъ турска страна, „българскиятъ народъ ималъ вече правото да протестира предъ цѣлъ свѣтъ — било мирно, било съ оржие противъ турската властъ“.

Селимински знаелъ вече, че нѣкои негови сънародници отъ Влашко били изпратили тайно двамина свои пратеници въ Цариградъ при султанъ Махмуда, съ просба да издаде той заповѣдъ до князь Александъръ Гика, да позволи на бѣжанцитѣ да се завърнатъ свободно въ отечеството си, ако тѣ пожелаятъ това. Султанътъ уважилъ просбата и натоварилъ видинския управителъ Хюсеинъ-паша да действува предъ влашкото правителство за целта. Но това правителство не се отзовало на внушенията отъ турска страна и само наредило да се изучатъ причинитѣ за недоволството на българскитѣ колонисти. Бѣжанцитѣ заявили тогава, че сж останали излъгани въ надеждитѣ си за човѣшки обноси и справедливостъ въ новото си отечество, и изброявали писмено всички неправди и всички свои основателни оплаквания. Плоещкиятъ управителъ Алеко Кузурешко отхвърлилъ, обаче, обвиненията и оплакванията на българитѣ; той посочилъ като виновникъ за тази постѣпка Селимински, чието отстранение споредъ това се налагало. Но Селимински съумѣлъ да се защити и запази, отхвърляйки клеветата.